

РОЗДУМИ ПРО ФЕНОМЕН ДУШІ

Зазвичай я не берусь писати про те, про що не маю особливого уявлення. Проте деяка спроба викласти думку у письмовому вигляді могла б, можливо, внести певну ясність щодо змісту такого близького та зрозумілого, на перший погляд, та настільки таємничого та неосяжного, в той же час, поняття «душа». Це слово я вживаю так часто і значимо, неначе розумію справжній його зміст, але, задумавшись над його значенням, усвідомлюю, що й гадки не маю, що за ним стоїть. Отже що ж воно таке ця трансцендентна «душа»? Звісно душа, як і будь-що інше, є лише тим, що ми погоджуємося так називати. Тому для початку я відкриваю величезний тлумачний словник, подарований мені колись дідом. Він не раз ставав мені у нагоді. Чом би й не звернутися до нього і цього разу? Там я зустрічаю кілька значень цього слова, і одне з них особливо привертає мою увагу, а саме – «основа в людині, що становить суть її життя...». Намагаючись відчутти значення цих слів, я також зіставляю питання «що є душа?» з іншим – «що є «Я»?». Яка моя сутність? Де є справжній «Я», за цими нескінченними нашаруваннями слів, словосполучень та термінів, які допомагають мені самоідентифікуватись у цьому світі, усвідомити своє місце у ньому? В мене є ім'я, я – жива істота, людина, походжу з певного роду. Але ж це лише «одяг», в який я вбираюся, щоб вийти у світ. Я маю руки, ноги, голову. І знову ж таки, я кажу, що «я маю» ці частини тіла, неначе вони складають щось окреме від мене, в той же час будучи зі мною єдиним цілим. То де ж за цим всім є справжній «Я», від якого вже не можна нічого відняти, з якого вже не можна нічого «зняти», від якого не можна нічого відшарувати? Що від мене залишиться після всього?

Я є, я існую, я живу. Я не знаю які таємничі сили творять мене, дають мені змогу існувати. Я не знаю які внутрішні закономірності закла-

дені в мені, я не знаю своєї сутності. Але я намагаюсь пізнати її і називаю «душею». Це те, що лишається зі мною завжди, поки я є. Це, власне, і є тим, чим є я. Адже якщо в мене не було б душі, не було б і мене. У будь-чого, що є в цьому світі, є якась першопричина його буття, якась квінтесенція, сутність. Не є виключенням і я сам. Я є тут і зараз, і в мене є душа. Завдяки чомусь я таки існую і це «щось» в мені і є «душею». Душа є сутністю мого життя, більш того, вона є сутністю мого буття, сутністю мене самого. Чи є якийсь буття за межами життя – мені це не відоме. Але чи має це значення, враховуючи те, що цим питанням ми задаємось лише живучи (адже мислити, як нам відомо, може лише людина, що має мозок)? Гадаю лише, що нічого нізвідки не береться і нікуди не зникає. Будучи раз – є завжди. Ідеї безсмертні і раз вже існувала хоч колись «ідея мене» то не вмере вона і довіку. Тому, востаннє питаючи себе «що таке душа?», я тепер без зайвих вагань даю собі просту і заспокійливу відповідь: «душа – це моя сутність. Душа – це я сам».

Каминская М.
НТУ «ХП»

ЛАПА ПОМОЩИ

Любовь, внимание, доброе отношение ко всему живому, человечность – залог сохранения жизни в нашем мире. Гуманность – система установок, направленных на помощь всему живому вокруг нас. Насколько развита в нас гуманность? Понимаем ли мы до конца, насколько она нужна каждому?

«Мы в ответе за тех, кого приручили» – поговорка, которая должна напоминать человеку о понятии гуманности. Среди сотни знакомых, десятков родственников у каждого есть или был некий друг, который никогда не задавал неуместных вопросов или который был бы слишком назойлив. Домашний питомец, член семьи, который рад вам всегда и не перепутает вас ни с кем. Он вам доверяет свою жизнь, качество и про-